muistopuheet.fi

Hyvät saattoväki, rakkaat ystävät ja omaiset,

olemme tänään täällä saattamassa viimeiselle matkalle isääni, Matti Tapio Korhosta — meille monille Masaa. Kiitän teitä jokaista siitä, että olette tulleet, hiljentyneet ja jakaneet läsnäolonne ja muistonne.

Minä puhun poikana. Ihmisenä, joka sai kasvaa isän rinnalla, oppia hänen tavoistaan, kuunnella hänen hiljaisia lauseitaan ja katsoa, miten kädet, jotka eivät pitäneet meteliä itsestään, rakensivat paljon näkyvämpää kuin sanat koskaan voisivat.

Isä syntyi 28. helmikuuta 1958 Kuopiossa, ja myös hänen elämänsä päättyi Kuopiossa, 17. maaliskuuta 2026. Väliin mahtui 68 vuotta, jotka olivat täynnä työtä, vastuuta, iloa ja niitä pieniä tekoja, joita ilman mikään yhteisö ei pysy koossa. Savolainen lapsuus, varusmiespalvelus Karjalan prikaatissa, opinnot Tampereen teknillisessä korkeakoulussa — ja sitten harppaus yrittäjyyteen. Vuonna 1993 hän perusti oman insinööritoimiston ja johti sitä aina eläkkeelle siirtymiseensä vuoteen 2023 asti.

Hän oli rakennesuunnittelija. Sellainen, joka tiesi, että kaunis lopputulos ei synny sattumalta, vaan suunnitelmallisuudesta, täsmällisyydestä ja vaatimattomasta ahkeruudesta. Hän innostui varhain kestävistä ratkaisuista. Puusta ja hybridirakenteista hän puhui niin, että kuulija tajusi: tässä ei ole muotivirtaus, vaan periaate — rakennetaan sellaista, joka kestää sekä aikaa että käyttöä. Hän luennoi, kirjoitti ja otti nuoret suunnittelijat siipiensä suojaan. Moni meistä muistaa hänen tapansa nojata piirustuspöydän reunaan, osoittaa sormella solmukohtaa ja kysyä: “Mitä jos tämä tehtäisiin kerralla oikein?” Siinä oli sekä tekniikkaa että etiikkaa.

Isän maailma ei kuitenkaan rajoittunut toimistoon. Hän oli aktiivinen

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

paikallisyhteisössä ja juniorijääkiekon tukija — niitä aikuisia, jotka seisovat jään reunalla, kun toiset vasta opettelevat pysymään pystyssä. Hän sitoi luistimen nauhoja, jakoi rohkaisevan katseen ennen vaihtoa ja muistutti, että harjoituksissa opitaan muutakin kuin lajin tekniikkaa: opitaan kuuntelemaan, kantamaan vastuuta ja pitämään kaverista huolta.

Kun ajattelen isää, ajattelen ensimmäisenä jäätä. Talvipäiviä järvellä, kun tuuli pyyhki poskia ja lumi narskui terien alla. Hän opetti minut luistelemaan. Kun horjuin, hän tarttui kainalosta, nauroi lyhyesti ja sanoi: “Katso horisonttiin, sieltä löytyy tasapaino.” Se oli konkreettinen neuvo. Mutta samalla se oli elämänoppi, joka on kantanut: kun lähellä pyörii liikaa, katse kannattaa nostaa kauemmas.

Isän koti oli Riitan kanssa rakennettu turvasatama. He jakoivat arjen ja juhlan, sen, mikä ei näy kuvissa: kauppalistat, aamukahvit, mökkireissut, hiljaiset perjantai-illat, kun sanottavaa ei ollut paljon ja silti kaikki tuli sanotuksi. Me lapset — Lauri ja Sanna — saimme kasvaa perheessä, jossa lupauksista pidettiin kiinni ja jossa myöhästyminen oli poikkeus, ei tapa. Kaksi lastenlasta toi viime vuosina hänen katseeseensa sen pehmeyden, joka yllätti nekin, jotka olivat tottuneet hänen vähäsanaiseen tyyneyteensä. Ja sisarukset, Pekka ja Leena, olivat niitä ihmisiä, joiden kanssa jaettiin koko kaari: lapsuuden sisäpiirivitsit, nuoruuden valinnat ja aikuisiän hiljainen ymmärrys.

Isää kuvasivat sanat periksiantamaton, reilu, täsmällinen ja lämmin, mutta vähäsanainen. Ne eivät ole koristeellisia sanoja, vaan jokapäiväisiä. Hän ei antanut periksi silloin, kun työn laatu oli vaakalaudalla. Hän oli reilu, kun piti jakaa kiitos tai kantaa vastuu virheestä. Hän oli täsmällinen, koska piti toisen ajasta yhtä suurta huolta kuin omastaan. Ja hän oli lämmin tavalla, joka näkyi teoissa: ajastin korjattiin, sarana öljyttiin, kattotikkaat tarkastettiin, kalaverkko selvitettiin ja lapsenlapsen potkulaudan laakerit putsattiin, ennen kuin kukaan ehti pyytää.

Harrastuksissa asui sama ydin. Kalastus, joka alkoi aikaisesta aamu-usvasta ja päättyi mökin savustuspöntön ääreen. Ristikot, jotka ratkesivat kahvikupin ja lyijykynän seurassa, rasti kerrallaan, kunnes pykälät asettuivat. Juniorijääkiekon

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

valmennus, jossa jokainen pieni edistysmerkki nähtiin ja nimettiin: “Hyvä potku, tuossa oli suunta.” Savustuspöntöstä nousi usein se tuoksu, joka jäi mökkipäivän päätepisteeksi — ja jonka ympärille kokoonnuttiin kuin itsestään.

Isän arvot olivat selkeitä. Vastuunkanto: lupauksista pidetään kiinni, ja jos luvataan liikaa, opitaan lupaamaan vähemmän. Oikeudenmukaisuus: kenellekään ei kumarreta ylenpalttisesti, eikä ketään poljeta. Työn laatu: tehdään kunnolla tai ei tehdä ollenkaan. Yhteisöllisyys: huomataan, missä tarvitaan, ja mennään sinne, kun kutsu kuuluu — tai silloinkin, kun kukaan ei muista kutsua.

Yksi rakkain muistoni on hetki järven jäällä, kun olin juuri oppinut liukumisen idean. Isä kulki vierellä, ei pitänyt kädestä kiinni, mutta oli siinä. Kun kompasin, hän ei kiirehtinyt nostamaan pystyyn. Hän odotti, antoi minun löytää tasapainon itse ja sanoi sitten vain: “Hyvä, yritä uudestaan.” Siinä oli hän koko olemuksessaan: hän ei tehnyt puolestasi, mutta hän teki vierellä. Hän luotti, että opit. Se luottamus on sellainen perintö, joka kantaa, kun omat jalat hetkellisesti väsyvät.

Moni meistä kaipaa nyt hänen rauhallista läsnäoloaan. Sitä tapaa, jolla hän tuli paikalle ja ilmassa vaihtui lämpötila puolitoista astetta miellyttävämmäksi, vaikka kukaan ei nähnyt hänen tekevän mitään. Kaipaamme viisaita neuvoja, jotka alkoivat usein kysymyksellä: “Mitäs vaihtoehtoja olet jo miettinyt?” Ja me kaipaamme niitä käsiä, jotka näyttivät siltä kuin ne olisivat aina tienneet, missä ruuvissa on välystä ja miten se poistuu.

Isän elämässä on myös virstanpylväitä, jotka kertovat suuntaa. Yrittäjyyden 30-vuotinen ura, jonka aikana suunniteltiin koteja, kouluja, halleja — tiloja, joissa elämä tapahtuu. Eläköityminen, joka ei tarkoittanut pysähtymistä, vaan mahdollisuutta tehdä enemmän sellaista, joka jäi aiemmin sivuun: luontoa, perhettä, yhteisöä. Ja hänen suhteensa omaan alaansa: hän ei pitänyt ääntä itsestään, mutta kun hän puhui puu- ja hybridirakentamisesta, hän puhui kuin kotikielestä — sujuvasti, konkreettisesti, tulevaisuutta miettien.

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

“Masa” oli lempinimi, joka saattoi kuulostaa rennolta, mutta kantoi sisällään paljon. Kun joku huusi hallilla “Masa!”, se ei ollut vain tervehdys. Se oli pyyntö: voisitko katsoa tätä terää, tätä harjoitetta, tätä tilannetta? Ja vastaus oli melkein aina kyllä. Ei suurin elein, vaan sillä tavalla, joka jätti jäljen vain siihen, mitä oli korjattu.

Tänään me itkemme, mutta me myös kiitämme. Kiitämme siitä, että hän ei antanut periksi silloin, kun olisi ollut helpompaa kääntyä pois. Kiitämme siitä, että reiluus ei ollut hänelle sana, vaan tapa kohdata ihminen. Kiitämme täsmällisyydestä, joka teki arjesta kevyempää niille, joiden rytmi oli toisenlainen. Ja kiitämme lämmöstä, joka ilmaantui hanan tiivisteeseen, slipareiden nauhoihin tai mökin kuistille kannettuun lisätuoliin.

Musiikki, jota tänään kuulemme, on sekin osa kertomusta. “Sininen ja valkoinen” on monelle sukupolvelle tuttu sävel, jonka sinä, isä, hyräilit joskus ajomatkoilla — silleen, ettei kukaan välttämättä rekisteröinyt, ennen kuin huomasi itsekin hyräilevänsä. Ja Bachin Air tuo paikalle sen kirkkaan, rauhallisen hengityksen, jossa asiat asettuvat kohdalleen. Ne ovat kuin kaksi karttamerkkiä elämän reitillä: arkinen ja juhlava, molemmat yhtä totta.

Isän toive oli, että seppeleen sijaan muistaisimme häntä lahjoituksilla nuorten liikunnan tukemiseen. Se on kaunis ja hyvin “masamainen” pyyntö: ohjataan muistamisen voima paikkaan, jossa se kantaa eteenpäin, liikkeeseen ja yhdessä tekemiseen.

Meillä jokaisella on oma tapamme kantaa surua. Minä kannan sitä niin, että yritän tehdä asiat vähän paremmin silloin, kun tekisi mieli oikoa. Nostaa katseen horisonttiin silloin, kun lähellä pyörii liikaa. Ja muistaa, että yhteisö ei synny itsestään — se syntyy siitä, että joku kysyy: “Tarvitaanko apua?” ja joku toinen vastaa: “Tarvitaan.”

Isä, sinä olit esikuva ja järkähtämätön tuki elämän käänteissä. Kun minä hapuilin, sinä olit vakaa. Kun minä olin varma, sinä kysyit yhden lisäkysymyksen, jonka jälkeen varmuus muuttui perustelluksi. Lupaan kantaa

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi

mukanani niitä arvoja, jotka sinä meille rakensit: vastuunkantoa, oikeudenmukaisuutta, työn laatua ja yhteisöllisyyttä. Lupaan kuunnella ensin ja puhua vasta sitten. Ja lupaan, ettei yksikään löysä sarana jää koettelematta, jos kivahdus kertoo, että jokin kaipaa huomiota.

Kiitos, isä, kaikesta siitä, mitä rakensit — rakenteista, jotka kestävät, ja suhteista, jotka kantavat. Kiitos aamujen hiljaisuudesta, jolloin kahvi höyrysi ja lyijykynä liikkui ristikolla. Kiitos jäistä, jotka opettivat liukumaan, ja horisonteista, jotka opettivat näkemään.

Nyt päästämme sinut irti rakkaudella. Se, mitä annoit, ei katoa. Se on meissä: siinä, miten puhumme toisillemme, miten pidämme lupauksista kiinni ja miten tulemme paikalle silloinkin, kun kukaan ei huomaa pyytää.

Hyvästi, Masa. Me jatkamme tästä, katse horisontissa.

Tämä puhe luotiin osoitteessa muistopuheet.fi.Vastaa muutamaan kysymykseen ja luo oma personoitu puheesi nyt osoitteessamuistopuheet.fi

Luo oma personoitu puheesi osoitteessa muistopuheet.fi